

DOINA

Doina este o creație lirică populară, în versuri specifică folclorului românesc care exprimă sentimente profunde. După sentimentele exprimate doinele sunt de mai multe feluri: de dor, de jale, de cătănie, de haiducie, de înstrăinare etc.

Poezia “Doina” face parte din volumul de poezii populare culese de Vasile Alecsandri, intitulat “Poesii populare ale românilor”.

Ea poartă numele speciei literare pe care o reprezintă și în care autorul anonim își exprimă dragostea, prețuirea și admirația nemărginită pentru cântecul ei. Cu ajutorul Doinei, autorul popular își exprimă toate trăirile lui sufletești.

Doina este personificată, iar poetul popular i se adresează în mod direct, ca unei ființe dragi, prin substantivul în vocativ “doină”, repetat la început de vers. El este fermecat de dulceața versului ei, pentru că astfel ea îi alină suferințele: “Doină, doină cântic dulce,/ Când te-aud nu m-aș mai duce”.

Capacitatea doinei de a exprima în același timp alinarea suferinței, dorul, dar și durerea, bucuriile, dar și necazul este sugerată prin epitetele “doină dulce”, “viers cu foc”.

Doina este raportată la circuitul anotimpurilor, la elementele din natură, pentru că ea îl însoțește pe om în orice moment și pretutindeni: “Bate vânt de primăvară/ Eu cânt doina pe afară”, “Vine iarna viscoloasă/ Eu cânt doina închis în casă”.

Imaginea naturii care capătă putere (“Frunza-n codru când învie”) este raportată la doina haiducească (“Doină, cânt, de voinicie”) pentru că haiducul își va găsi refugiul în codru frate, care-l va apăra de dușmani și de poteri.

Căderea frunzei vestește venirea toamnei, iar sufletul omului se umple de tristețe, de aceea, tovarăș nedespărțit îi este “doina de jale”.

Permanența doinei în viața omului din popor, legătura lor strânsă, sunt sintetizate în ultimele patru versuri ale textului: “Doină zic, doină suspin,/ Tot cu doina mă m-ai țin/ Doină cânt, doină șoptesc/ Tot cu doina viețuiesc”.

Substantivul “doina” este repetat în întreg textul de 14 ori realizându-se exprimarea sugestivă a intensității sentimentelor pe care autorul anonim le are față de doină. Repetat este și pronumele personal de persoana I prin care se face simțită prezenta eului liric, vocea autorului anonim (“M-aș duce”, “mă îngân”, “de-mi mai mângâi”).

In strânsa legătură cu natura sunt exprimate stările sufletești trăite de poet. Primăvara și vara declanșează bucuria, entuziasmul, toamna și iarna sunt generatoare de tristețe și singurătate.

Poezia se remarcă prin simplitatea și naturalitatea stilului. Se folosesc putine figuri de stil; doua epitete: “cântic dulce”, “viers cu foc” – prin care se caracterizează doina și unul cu referire la anotimpul rece – “iarna viscoloasă”; personificările se referă la doina, la frunza codrului și privighetorile care cântă și ele doina.

Versificația este specifică poeziei populare, măsura este de 7-8 silabe, ritmul trohaic, rima împerecheată; ele au menirea de a sporii muzicalitatea doinei.

Valoarea deosebită a acestei creații populare este dată de intensitatea și sinceritatea sentimentelor.